

РЕШЕНИЕ

№ 6700

гр. София, 25.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 10.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **12776** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс вр. с чл.133, ал.4 АПК.

Образувано е по жалба на Г. С. З. П. гражданин на П. ЛНЧ [ЕГН] срещу ОТКАЗ от 31.08.2019г. за издаване на виза на завеждащия консулската служба на посолството на РБ в И., П..

По изложените доводи в жалбата за неправилност на отказа, поради неговата материална и процесуална незаконосъобразност - се моли същият да се отмени. Конкретно се визира, че отказът пресъздава правната норма без да са изложени конкретните съображения, които са го мотивирали. Твърди се, че са налице всички обстоятелства за уважаване на искането за издаване на виза, доколкото жалбоподателят е женен за българска гражданка и има малолетно дете от същата. Визира се, че са представени и данни за място, където да пребивава, както и за подsigуряване средства за издръжка. Подчертава се, че с отказа е нарушен чл.8, ал.2 от Европейската конвенция за правата на човека /ЕКПЧ/, регламентиращ правото на семеен живот. Направено е уточнението, че засягане на това право се допуска, но при най-малки рестрикции за лицата. В този аспект се маркира, че на жалбоподателя не може и да му се подsigури да упражнява правото и задължението да се грижи за малолетната си дъщеря. В тази връзка се цитира чл.9, ал.1 от Конвенцията, който изисква детето да не се разделя от родителите си. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.Г..

Ответната страна, представлявана от юрк.Д., оспорва жалбата.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима, независимо, че касае виза тип Д, но се релевира нарушение на чл.8, ал.2 от ЕКЗПЧ, също така е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия, в срок е, поради което следва да се разгледа по изложените в същата доводи.

За да се произнесе по същество съдът съобразява следното:

Административното производство е започнало по заявление за издаване на виза от 02.07.2019г. тип Д под №ISL19000297V.

Към визата са приложени писмени доказателства- удостоверение за сключен граждански брак от 28.01.2015г. с Н. Н., удостоверение за раждане от 27.04.2017г. на А. С., нотариално заверена декларация от И. Н. /тъст/, с която същият заявява, че ще подsigури жилище на жалбоподателя на адрес [населено място], [улица], както и служебна бележка от Кметството, че лицето живее на адреса.

В съдебното производство става известен факта, че Дирекция „Миграция“-МВР е изразила с ДАНС отрицателно становище, въз основа на документация, което е класифицирана информация –справка №RB20202001-001-03-М-6-2617.

Въз основа на посочените данни –ответникът е постановил отказ като е посочил чл.10, ал1 т.1 от Закона за чужденците в РБ и не е изложил никакви други обстоятелства.

Към делото е пристигнал класифициран том със становище от ДАНС справка №RB20202001-001-03-М-6-2617, в която са изложени конкретни данни във връзка с дейността на територията на РБ на жалбоподателя касаеща логистика в организацията по незаконно набиране и преминаване на мигранти. Има и данни във връзка с други простъпки на лицето. Във връзка с последното е изискана информация от Специализирания наказателен съд и прокуратура дали по конкретно посоченото дело лицето е обвиняем и съответно подсъдим –така, както е посочено в справката на ДАНС. Видно от двете писма- лицето няма визираното качество.

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

Видно от чл.10, ал.1 т.1 от ЗЧРБ – отказ се постановява, когато чужденецът с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

От друга страна – в чл.9е от Закона за чужденците в РБ е посочено, че условията, редът и отказът на издаване на визи се определя с акт на МС вкл. условията за съгласуването им, съобразно инструкция на министъра. С оглед изложеното приложимата наредба е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, както и ИНСТРУКЦИЯ № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи. Видно от Наредбата - чл.25, ал.3 отказът за издаване на виза – следва, ведно с релевантните бележки да се отрази върху заявлението. Решението по арг. на чл.29, ал.3 се взема от консулското представителство. Видно от делото на л.28 и л.29 са представени заповед №95-00-254 от 03.10.2011г. и заповед №17 т 06.08.2019г. за компетентност.

Следователно – отказът е постановен от компетентен орган.

К. възражението за допуснатото процесуално нарушение предвид лаконичното посочване на нормата на чл.10, ал.1 т.1 от ЗЧРБ и липсата на каквито и да е конкретни обстоятелства, то установява се подобно нарушение, но същото не е

съществено. В действителност е цитирана само разпоредбата на чл.10, ал.1 т.1 от закона, но доколкото същата касае националната сигурност и данните за засягането ѝ са класифицирана информация, то непосочването на номера на справка на ДАНС не е съществено нарушение. Би следвало да се визираща, но предвид това, че в административното производство мотивите към акта освен в същия, могат и да се изложат и впоследствие, както и с оглед гореизтъкнатата специфика и факта, че ако има отказ по чл.10 т.1 –то това винаги означава становище на ДАНС и то отрицателно, то именно състава прави констатацията, че нарушението не засяга правото на защита на оспорващия. Дори да беше посочен номера на справка – то конкретни данни не могат да се изложат в акта, с оглед класифицираната информация, поради което с нищо в повече – няма да се информира лицето за тези конкретни данни. Видно от ЗДАНС –становище се предоставя само от ДАНС, поради което и непосочването, че има становище на ДАНС като компетентен орган в акта- отново не е довело до засягане правото на защита на лицето.

Това становище на ДАНС е задължително за ответника, който не може да го анализира или да позволи на страната да го оборва. Същият следва да го зачете и да постанови отказ при условията на обвързана компетентност. В този смисъл и информацията от СНС и С. не опровергава като цяло констатациите в становището. Няма изискване в закона –да се постанови отказ само ако лицето е подсъдим или обвиняем. Справка на ДАНС е подробна и обстоятелствена и дава сведения за различни аспекти от нерегламентирани и противоправни прояви на кандидата за вида. Те не касаят само посоченото дело в СНС. За тези прояви има конкретни изводи, конкретни факти на база сведенията за определен период, който са събирали агентите на ДАНС. Ето защо с жалбата не може да оборва това становище и да ангажира в тази връзка доказателства. Безспорно отказът накърнява правото по чл.8, ал.2 от ЕКПЧ на семеен живот, но това право не е абсолютно и може да се упражнява при желание териториално и на друго място. Превес пред правото на семеен живот има сигурността на останалите граждани /вкл. и тяхното право на личен и семеен живот/ и на държавата като цяло. Именно и поради тази причина се изисква становище на съответните компетентни органи и същото почива на активни действия от страна на жалбоподателя, който са обусловили негативния характер на становището. Следва да се има предвид, че правото на семеен и личен живот може да бъде ограничавано, но при най-малкото му засягане според Конвенцията. Конкретно засягане има безспорно и ефектът му не може да бъде намален, тъй като безусловно се отказва виза без право на преценка при наличие на отрицателно становище. Този отказ лишава съпругата от съпруга ѝ и дъщерята от баща ѝ, но не е самоволен и самоинициативен, тъй като както беше изложено- лицето с действията си е предизвикало подобно развитие на ситуацията. В тази хипотеза – законодателят не е дал избор на административния орган да може да не приеме становището на компетентните органи именно защото е дал приоритет на националната сигурност и на правата на останалите граждани.

С оглед гореизложеното се установява, че заповедта е постановена от надлежен орган, в производство без допуснати съществени процесуални нарушения, същата е материално-законосъобразна и съответстваща на целта на закона, поради което – жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

ВОДИМ СЪДЪТ и на основание чл.172, ал.2 от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Г. С. З. П. гражданин на П. ЛНЧ [ЕГН]

срещу ОТКАЗ от 31.08.2019г. за издаване на виза на завеждащия консулската служба на посолството на РБ в И., П..

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ от съобщаването му. Преписи.

Съдия: